

зопѣтъ подѣ брой 115, който бѣхъ започнѣлъ прѣднѣйтъ день. И понеже не бѣше станѣла още отъ сѣнь, постѣднѣхъ въ прѣднѣйтѣ стаѣхъ съсѣ съизволеніето на малкѣтѣ слугинѣхъ, и започнѣхъ самъ прашнѣтѣ си работѣ. Следъ нѣколко врѣме, когато прочитахъ съ радость послѣднѣйтѣ записъ отъ вързопѣтъ, видѣхъ домакынѣтѣ че излѣзе и едва носѣаше другъ единъ голѣмъ снопъ записы, обвитъ съ чисто бѣло платно. — Добръ ти день, каза, любезный братовчедъ. Като разумѣхъ че ся мѣчишь и трудишь за мене отъ озарана, попкахъ и азъ да ся потрудѣхъ за тебе. Ето носѣхъ ти 116-ыйтъ вързопъ. — Чела съмъ нѣкога си въ единъ прикаскѣ че еднѣ горчицѣ царскѣ дѣщерѣхъ ѣхъ запрѣли въ единъ стѣлпъ и че една орисница враждебна на домѣтъ ѣ товарѣла ѣхъ непрѣстанно съ нѣкаквы причудливы и мѣчны за извършваніе работы. И г-жа Порое съсѣ всичкытъ си добродѣтели видѣ ми ся на този часъ, като сестра на злодѣятелнѣтѣ онѣзи орисницѣ.

— Сѣнувахъ, каза, пощесъ че въ този вързопъ ся намѣрѣва доказателството за испанското ми сѣкровище. И тѣй много ще мя задѣлажишь ако не оставишь за по-подиръ придираваніето му. А като свършишь, ще ми сторишь тѣзи честь да участвувашь на скудныйтъ ми обѣдъ подѣ сѣнкѣтѣ на дрѣвѣтъ ми.

Що да ся прави? Заловихъ и тѣхъ работѣ. А излишно е да кажѣ че въ блаженныйтъ този